

Michel Boerebach
en Rob Pietersen

Nooit meer zaterdag

Nooit meer zaterdag

Het is zaterdagochtend 6 september
de D1 moet spelen en I remember
al die zaterdagmorgens met Sven en Lesley
vroeg uit de veren en dan alle drie
lekker naar het voetbal toe
Sven gelijk paraat, Les nog een beetje moe

Het tenuetje met nummer 10 in zijn tas
Sven als eerste in zijn jas
Met z'n drieën pratend over de wedstrijd
bij de kantine, net als altijd
Les naar de kleedkamer, Sven een frikadel speciaal
Dat vonden we allemaal zo normaal

Nu is die tijd voorbij
zij kunnen allebei
nooit meer genieten van het leven
geen liefde meer geven
Nooit meer met z'n drieën naar het voetbal
Lieve mensen, wat een knal

Een knal die zo hard aankomt
ik ben verstomd
Van mij nooit meer een echte lach
want het is nooit meer zaterdag

Michel

1 Muskietiers

Er is een muskietier overleden. Vandaag wordt hij naar zijn laatste rustplaats gebracht. Rodrigo en Sander begeleiden hem. Drie-op-een-rij: zo hoort het te zijn. Voor het laatst samen in het gelid. Voor het laatst trekken ze gezamenlijk ten strijde, de Drie Muskietiers – zo zagen en noemden ze zichzelf. Rodrigo en Sander, met Lesley Boerebach in het midden. In een kist.

Het is een kist in Feyenoord-kleuren: rood en wit. Er is er nog een, een maatje kleiner, in zwart en geel. Hierin ligt Sven Boerebach, klein mannetje, maar de grootste fan van Band Zonder Banaan (BZB), een Brabantse rockformatie met zwart en geel als ‘clubkleuren’.

Het was vrijdag 1 augustus 2003 en Lelystad zonnebaadde. Alleen op begraafplaats Ölandhorst liet niemand zich ver-

warmen. Hier paste stilte en kilte. Dit was de dag van de begrafenis van Lesley (25-2-1991) en Sven (13-9-1993) Boerebach, slachtoffers van een verkeersongeval.

Op 22 juli liet Lesley het leven, dat hem zo heerlijk leek toe te lachen en dat hem nog zo veel moois te bieden had. Zomaar ineens was het afgelopen. Na een dagje aan het strand, op weg naar een gloednieuwe fiets die thuis op hem stond te wachten. Als verrassing van Dora, zijn moeder. Die fiets zou hem na de grote vakantie dagelijks op de weg naar de middelbare school in Dronten vergezellen.

Lesley was die dag met zijn broertje, moeder, een vriendin en twee andere kinderen een dagje naar het water geweest. Op de terugweg moest de volle BMW met vier kinderen op de achterbank plotseling uitwijken voor een andere automobilist die met een onmogelijke manoeuvre tussen twee tractoren door wilde scheuren. Lesley was op slag dood.

Drie dagen later bezweek Sven aan zijn verwondingen. Ook voor hem zou er nooit meer een nieuwe schooldag komen. Het nieuwe drumstel in Swifterbant, zijn allergrootste en mooiste bezit, kreeg een onverwacht rustige toekomst. Het zou wel oud, maar niet afgeragd worden. Zijn nieuwe drumstokjes kregen een ereplekje bij de bloemen op de kist.

De drie boezemvrienden deelden samen één grote droom: ze wilden profvoetballer worden. Lesley bij Feyenoord,

Sander bij Ajax en Rodrigo had een voorkeur voor het Abe Lenstra stadion van Heerenveen. ‘Omdat we alle drie voor een andere club waren, had er altijd wel eentje een goed weekeinde.’

‘Lesley zat als voetballer vol met trucs,’ zegt Rodrigo als hij twee jaar na het ongeluk herinneringen ophaalt aan zijn beste vriend. ‘Sander was een snelle aanvaller en ik was de verdediger.’ Zo speelden ze middag na middag, urenlang op veldjes en pleintjes in de buurt. Vanaf groep 5 tot en met groep 8 waren ze klasgenoten op De Branding, hun lagere school.

Ze zaten niet op dezelfde voetbalclub. Sander en Rodrigo speelden bij het plaatselijke Swift. Lesley was lid van SVL in Lelystad, de club waar ook zijn vader Michel Boerebach opgroeide. ‘SVL speelde een paar klassen hoger,’ zegt Rodrigo. ‘Les moest wel eens tegen die verwende jongetjes van Vitesse en PSV. Ik was benieuwd hoe het er bij dat soort clubs aan toeging. Je was natuurlijk wel jaloers op jochies die bij de profclubs werden opgeleid.’

‘Sander was met mij en mijn familie mee op vakantie in Frankrijk,’ vertelt Rodrigo. ‘We waren met zijn allen een berg aan het beklimmen. Het mobiele telefoontje van mijn zus ging af.’ Het was de moeder van Sander, die het aller-, allerslechtste nieuws dat denkbaar was, doorbelde.

‘We waren ook nog eens flink verdwaald. We moesten die berg maar af zien te komen,’ vertelt Rodrigo verder. ‘Ik was helemaal in de war. Ik weet nog dat we bij de doorgaande weg aankwamen. Dat we daar opzij moesten voor een

grote vrachtwagen, maar dat Sander en ik eigenlijk wilden blijven staan. Zonder de derde musketier had het leven geen zin meer. Zonder Lesley wilden we niet verder.’

‘We waren moeilijke mannetjes op school, we haalden altijd grapjes uit met de meisjes. Echt irritant. In groep 8 mochten we van meester Gerben weer naast elkaar zitten. Misschien was dat wel een slimme zet, want anders zaten we van de ene kant van de klas naar de andere naar elkaar te schreeuwen en propjes te gooien,’ vertelt Rodrigo.

‘We waren alle drie gek op meester Gerben, die leuke grapjes maakte, niet snel boos werd en ook wel eens met ons meevoetbalde. Dankzij meester Gerben mochten we op het schoolplein trouwens weer met een bal spelen. Dat was een tijdje verboden en dat vonden we pas echt belachelijk.’

De familie Walsweer en Sander vertrokken snel van hun vakantieadres. ‘We wilden niet meer in Frankrijk zijn, maar in Nederland. Dáár hadden we niets meer te zoeken.’

Op De Branding werden de klasgenootjes van Lesley opgevangen. Daar konden ze met elkaar herinneringen ophalen, met elkaar praten, met elkaar boos én verdrietig zijn.

‘Samen met Sander, en zijn moeder en een buurvrouw, hebben we na terugkomst in Nederland zelf een krans voor Lesley gemaakt. Met daarin bloemen uit de tuin van de buurvrouw. Die krans hebben we met de klas op donderdag 31 juli, bij het afscheid nemen in de aula, bij de kist neergelegd.’

Samen met Sander ging hij zijn klasgenoten voor. Ze waren de eerste bezoekers van een lange stoet, die langs de twee kisten schuifelde. Bij de ingang van de aula van de Ölandhorst waren honderden ballonnen vastgeknoopt, waarvan iedereen die dat wilde er twee mocht pakken: rood-wit voor de vriendjes van Lesley, zwart-geel ter nagedachtenis aan Sven.

‘Op de eerste rij zat de hele familie. Ik durfde die kant niet op te kijken. Ik heb die krans er neergelegd, de ballonnen als laatste groet losgelaten en wilde toen eigenlijk zo snel mogelijk weer naar huis. Het greep me zo verschrikkelijk aan, die twee kisten naast elkaar,’ zegt Rodrigo.

Toch keek hij nog even naar Dora, de moeder van zijn beste vriend. ‘Ik had haar nog niet gezien na het ongeluk, zo in haar rolstoel. Dat was schrikken. Ze had heel veel vlechtjes in d’r haar. Dat vond ik haar mooi staan.’

‘Natuurlijk was ik wel eens nieuwsgierig naar Lesleys vader. Die was toch een goede profvoetballer geweest. In het begin vroeg ik er wel eens naar, maar Les was niet zo happig om erover te vertellen. En opscheppen deed-ie al helemaal niet. Op de vliering bij Dora hebben we eens naar oude shirts uit zijn vaders carrière zitten kijken. Dat vonden we allebei mooi,’ aldus Rodrigo.

‘Ik ben wel eens een woensdagmiddag met Les mee geweest. Op die middag en in het weekeinde was hij bijna altijd bij zijn vader en zijn vriendin Angela. Ik herinner me de open trap van dat huis in Lelystad. Daar gleden we lekker de hele middag de leuning af. We hebben toen jammer

genoeg nooit gevoetbald. Ik had natuurlijk wel wat van Michel Boerebach kunnen leren...’

‘Lesley werd flink verwend door zijn vader. De volgende dag op school hoorde ik dan weer dat-ie naar een pretpark was geweest, of weer was wezen zwemmen. Misschien was dat dan het voordeel van gescheiden ouders.’

Op 1 augustus ging hij met zijn moeder, Sander en diens ouders, naar de begrafenisdienst in de aula. Het was er druk, heel druk. ‘Sander en ik zijn op de trap gaan zitten. Daarvandaan konden we alles goed zien en horen.’

Het Feyenoord-lied klonk hard door de luidsprekers. Vader Michel Boerebach voerde snotterend het woord. Het was nauwelijks verstaanbaar. Het waren gebroken zinnen uit een dito hart. ‘Misschien heb ik jullie wel eens in de steek gelaten, maar we komen elkaar nog wel eens tegen.’ Daar stond een gebroken vader die weet dat hij fouten heeft gemaakt. Die elke fout betreurt, weet dat hij het een volgende keer anders én beter zou doen. Maar die geen herkansing meer krijgt. Oneerlijker kan toch niet!

Michel Boerebach heeft tijdens zijn speech een Feyenoord-shirt van Paul Bosvelt, met rugnummer 6, om zijn schouders hangen. Bosvelt is zijn vriend en de favoriet van Les. Als hij na zijn toespraak langs de kisten loopt, legt hij het tricot op de kist van Lesley.

‘Kleine Jongen’ werd gespeeld. ‘Dit lied heeft André Hazes voor jou geschreven,’ jokte Michel Boerebach wel eens tegen zijn zoon. Meester Gerben sprak: ‘Ik heb Lesley drie

jaar lang mogen onderwijzen. Ik heb hem zien groeien, ik heb hem zich zien ontwikkelen. Hij had één grote droom: profvoetballer worden. De middelbare school: een nieuwe wereld lag voor Lesley open. Hij had er zo veel zin in. Vijf weken geleden namen wij afscheid op school. Nu weer, maar voor veel langer...'

'Lik maar aan m'n Lollypop,' schalde door de boxen. Dit was geen toepasselijke muziek voor een begrafenis, maar Sander en Rodrigo hielden het juist nu niet droog. Op deze muziek hebben de musketiers met z'n drieën staan dansen en playbacken, op het schoolkamp en tijdens de afscheidsmusical van de lagere school. Wat hebben ze een lol gehad, wat hebben ze met hun act een hoop mensen laten lachen.

'Toen barstte ik in huilen uit,' zegt Rodrigo zonder enige schroom. Hij was dertien jaar, maar geloofde niet in kinderachtige fabeltjes dat mannen niet mogen huilen. Echte mannen huilen bij echte gevoelens. Bij oprechte liefde en eeuwige vriendschap. 'Het maakt niet uit hoe stoer of hoe breed je bent... Als je moet huilen, dan moet je huilen,' stelt Rodrigo ferm.

'Toen zijn moeder Dora een nieuwe vriend kreeg, vond Les dat eerst he-le-maal niets. Dat merkte ik aan 'm', vertelt Rodrigo. 'Maar na een half jaar was hij aan het idee gewend. Ik herinner me dat hij op de kermis met zo'n grijpparm een modelmotor won. Later hoorde ik dat-ie die aan Dora's vriend Bennie had gegeven. Daar keek ik van op. Daaruit

bleek dat het gelukkig langzaam was goed gekomen tussen die twee.’

‘Sven mocht van Lesley nooit met ons meevoetballen. Ik vond dat hij soms nogal hard voor z’n broertje was. Mij leek Sven een grappig mannetje. Ik herinner me vooral die keer dat we ergens een patatje zaten te eten. Sven had overal om zijn mond saus zitten. Door die epilepsie kon hij namelijk niet zo netjes eten, maar hij lachte er zelf het hardst om. Lesley deed dan wel een beetje bozig, maar dat was natuurlijk gewoon spel. Want als iemand wat naars over zijn broertje zei, dan dook Les er gelijk bovenop. Hij was helemaal geen vechtersbaas, maar van Sven moesten ze afblijven.’

Vanaf de trap in de aula luisterde Rodrigo naar de voorzitter van SVL, de voetbalclub van Lesley. Vervolgens naar juf Heleen en meester Wiljan van De Zonnebloem in Emmeloord, de school van Sven.

‘We zien je nog zo voor ons. Op de kennismakingsmorgen: voor het eerst even kijken in de groep. Je zat op een stoel aan een toen nog te hoge tafel. Maar dat was voor jou geen enkel probleem. Want ook op zo’n hoge tafel kun je prima met je vingers trommelen.’

De juf en meester vertelden liefdevol over het poets- en klubbedrijf van de jongste Boerebach, die auto’s waste van de leerkrachten en daar op het schoolplein een echt spetterfeest van maakte. Ze verhaalden over de melktaak. Sven bracht met zijn vriendje Freddie elke dag de melk en karnemelk rond. ‘Vol passie, én het ging nooit fout.’